

Rosina Ballester

(les Borges del Camp 1949)

Poeta, traductora i infermera, ha publicat diversos reculls de poemes: Després d'un període en què escriu en castellà, s'estrena en català amb *La dormició* (2003), amb pròleg de D. Sam Abrams. Segueixen *Matèria* (2004), *Violència intervinguda* (amb què obté el Premi Cadaqués a Rosa Leveroni; Proa, 2006), *La reixa* (2008), *Vestigis* (XII Premi de Poesia Parc Taulí; Pagès, 2010), *Els dies fosos* (2014) i *Carta tancada* (Trípode, 2021). En plena pandèmia va estrenar-se en el terreny novel·lístic amb *Liquidació* (AdiA, 2020).

De Rosina Ballester s'ha dit:

No és gens fàcil concentrar en poemes de dos o tres versos allò que un vol expressar però ella sap transmetre l'emoció d'un sentiment, les ferides de la raó, la tendresa del paisatge, el llampec d'una il·luminació. **Ponç Pons**

Rosina és de les poetesses que quan escriuen llegeixen i, a través de les rompudes reixes del llenguatge de què parlava Celan, podem veure l'obra rigorosa, crítica, exigent, d'una dona apassionada que ha fet de la poesia la seva forma existencial de ser i de compromís amb el món. **Ponç Pons**

Potser no és casual que Rosina Ballester (les Borges del Camp, 1949) sigui infermera. I encara ho és menys si tenim en compte que, dins del seu àmbit professional, va especialitzar-se en el seguiment del dol. Durant molts anys s'ha dedicat a combatre el patiment físic i emocional dels altres. Com a infermera, sí, però també com a poeta. **Òscar Palazón**

Ballester parla dels seus vius, dels seus morts, de les coses que deixa pendents i del que llegarà a la seva família. **Sebastià Portell**

[Sobre *Liquidació*] *Liquidació* exposa sense filtres el sentiment contradictori de les situacions extremes d'una dona amb una feixuga motxilla de vivències negatives a l'esquena, molt lligada a la seva mare i a un pare absent i asmàtic. La presència d'aquest pare perifèric li treia la son i la feia sentir culpable, enrabada i compassiva alhora. La novel·la també és un bon retrat d'una època on la misèria del temps o, més ben dit, la usura del temps, es reflectia directament als rostres. L'únic que vol la Guillermina és, fet i fotut, assolir una mica de serenor per establir les condicions d'aquest joc que va ser la seva vida. Naixem sols i morim sols. **Anna Carreras**

Rosina Ballester escriu una novel·la intensa, descarnada, però com ja he dit també sarcàstica i amb moments de respiració pausada i tocs d'humor, que provoca l'empatia del lector des del primer moment, i en què la ficció es mescla amb episodis reals viscuts per l'autora, inspiració al cap i la fi d'una obra de maduresa d'una alta qualitat literària en què l'experiència com a poeta permet a Ballester dotar d'una gran efectivitat l'ús de la llengua, d'una prosa que es pot permetre alimentar de tant en tant, i de la manera més natural, de determinat lèxic i expressions dels diferents llocs on ha viscut. **Pere Gomila**

Aquest tríptic es publica amb motiu de l'acte dedicat a Rosina Ballester, dins el cicle *Veus de Poeta*, organitzat per la Casa de les Lletres i l'Escola de Lletres, de Tarragona, el dia 17 de desembre de 2021, a la sala d'actes de l'Antiga Audiència. L'acte compta amb la intervenció de les també poetes Mireia Vidal-Conte i Isabel Ortega.

Edició: Casa de les Lletres de l'Ajuntament de Tarragona i Escola de Lletres de Tarragona
Disseny i maquetació: Magenta Estudi Creatiu · Impressió: Bou SL · © dels poemes: Rosina Ballester
Foto portada: Ignasi Duran

DL: T 1220-2021

CASA
DE LES LLETRES
On es troben les paraules

TL Escola de
Lletres
de Tarragona

[Selecció
poètica]

Tarragona era
un gran jardí

**Rosina
Ballester**

Cicle *Veus de poeta*

17 de desembre de 2021
Antiga Audiència

700
Santa Tecla
Tarragona 1321-2021

www.tarragona.cat

**AJUNTAMENT DE
TARRAGONA**

www.tarragona.cat APP
TGN
AGENDA

Del llibre

La Reixa

Ed. Emboscall, 2008

Del llibre

Violència intervinguda

Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2005.

Ed. Proa, 2006

Del llibre

Vestigis

Pròleg de Ponç Pons

XII Premi de Poesia Parc Taulí, 2009

Pagès editors, 2010

1

a qui la creença de la nit?
a dalt dormia la ciutat embolcallada de gessamins
en cada reixa platejada,
i sobre el llit, algun poema de *Semain* es desxifrava sol.
La lluna del *Miracle* impressionava cada gest
com si fos l'astre primigeni,
incandescent l'he recordat,
i allí ha quedat, i no progressa.

2

la fraternitat de només tu i jo,
rentant-nos els peus per anar a combregar,
la por i el riure, els dos extrems de casa nostra,
a qui, els desmais de tantes dones a la missa?
només a la sortida dels Paüls
tornaven bells instants amb l'explosió de les palmeres,
i allí han quedat, i no progressen.

3

la carícia dolcíssima
que a vegades em fan
amb les mans alleujades
per tants anys de treball,
amb la gràcia adequada
que el moment requereix,
on la blanor dels dits
excedeix l'antic acte
de tocar-nos, la barreja
amorosa, on segur em sostindrà
a l'hora de la meva mort.

1

a la manera d'aquell mestre,
en exercir l'odi a qui estimava,
i sent com a falsa la idea de l'amor,
i quasi vol que no existís,
però el repensa
al vell estil de la passió,
estan presents en la memòria
tots aquells fets;
no anomenar -posar subjecte-
al cop més dur;
m'il·luminava aquell excés,
un altre temps,
un altre amor,
se m'extingien.

2

Estornells

és l'angoixa del vers
migrat de llibertat,
l'excés en el neguit,
enarborada pressa que embolcalla
en la distància exacta d'infinít.

3

Violència

el domini confessat,
el menyspreu del qui mira
a la cara de por
i viu errat, pensant,
que seu és aquell cos.

4

que lluny els anys concrets!
si jo hi tornava,
esborraria el temps,
allí futur,
quan, arribat, recorda;
haver-los conegut,
en ser passats,
tornen en mal i m'obsessionen;
mai més jo naixeria
per viure l'esperança,
el gran esforç de ser feliç.

5

Assimilar el gust del primer dia
com l'animal ferit, no inconscient,
expectant, interpretant l'accent
de la carícia que senyala excés
o defecte de mesura.

La bellesa no censura el gest,
el mal allí ja estava fet,
i en el llarg temps em reverbera
junt amb la por que s'oblidi el bes.

Futur decés de sentiments d'inútil fúria,
perquè amb la força del petit infern,
la il·lusió per l'abstracte es traduïa en cops:

qui s'ho creurà
encara aquí ben dit,
intervinguda violència
posada en un escrit?

1

Nu que espera

passaves la llengua entre les meves dents
per obrir la porta de les platges,

coïssor d'ocells,
la nit vinosa
sobre un mar espès.

2

Vora mar

Joan

d'aquella olor de sal
en les estances recollides,
on es concentra el pensament,
voleia tot en pura imatge,
i l'aire clos, em sembla fresc.

3

Mireia Vidal-Conte

I
de la branca absoluta
un Orlando furiós,
el silenci del brot
necessita la pluja,
cau l'amor des del cel
amb un fi degoteig.

II
ni tard ni prest anirem lluny,
t'ofereixo, cansada de fa temps,
el que resta del dia i d'un poema.

III
la nostra intel·ligència
consumirà totes les traves
i sorgirà el poema etern
lligat a la finitud dels segles.

4

als fills

L'ocultació

em rebolco pel jardí
amb l'esperança d'arrelar-m'hi,
o que s'arreli de mi
la part que no destorbi
el passeig dels meus fills.